

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Noveller

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 316. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386730848/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

er derfor ikke så umotiveret som det umiddelbart ser ud. Fortælleren standser historiens raske strøm og gør opmærksom på, at tempoet er hans eget, at læseren naturligt nok vil gætte på hvilke skabeloner eller forbilleder der er for historien.

Men – det er nu ikke anderledes – jeg gaar min egen skjæve og ujevne Gang (...) Sid op, Højstarede! rid med mig ind ad Ansbjerg Port, og lad os see, hvad Eventyr – kort eller langt, troeligt eller utroeligt – vi der monne opleve! (s. 41f)

Hans tonefald er murtert og forslagent, og ved den omstændelige opremsning af mulige mønstre for gangen i historien opnår han både at få peget på, at alle historier tager afsæt i andre, og at der altid skal være en til at fortælle, før der er en historie.

Røverstuen indeholder derefter hele lageret af veltjente klicheer: kærlighedsintrige, de elskendes flugt på én hest midt om natten, den simple men ædle krybskytte, sårbar kvinde i stærke arme, uforsonlige forældre, tiden og døden der alligevel skaber forsoning etc. Alle kortene er lagt ud og alle kabaler går op – men i slutningen siges klart, at de mennesker og steder historien omhandler, er borte forlængst. Kun fortællingen er tilbage.

Således kan novellen siges at indeholde Blichers selvironiske og alligevel selvbevidste programmerklæring. Og som sådan står den i modsætning til myten om den tragiske Blicher, hvis hovedtema var forandringen som livets grundvilkår. Den novelle som har givet navn til denne myte, *Ak! hvor forandret!*, udkom i *Nordlyset* ca. et år efter *Røverstuen* og før *Hosekræmmeren* og *Præsten i Vejby*, men det er overhovedet ikke nogen tragisk historie. Også i den skaber Blicher en spænding mellem fortælleren og det fortalte, i denne novelle med tilsigtet komisk virkning. Fortælleren er en nar. Det tragiske består ikke i, at hans ungdomsvener ved gensynet mange år efter lever et almindeligt jordbundet liv. Det tragiske består i at fortælleren *stadig* ikke er klar over, at han er ude af kontakt med virkeligheden – og det er komisk. Ak, hvor uforandret! kunne man udbrøde om den på én gang naive og selvglade Per Spillemand. Hans historie er hans og kun hans. Det er tydeligt at hans venner har deres egne historier at fortælle om ham, når han med et smerteligt drag om munden og hovedet fuldt af latinske citater er redet bort.